

Preek n.a.v.
Habakuk 2 vers 3b

EEN UITZIENDE ZIEL NIET BESCHAAMD.
door
Ds. H.H. van Ameide

In leven predikant te Dinteloord en Prinsenland

2e Jaargang 14 December 1927 No_ 4

EEN UITZIENDE ZIEL NIET BESCHAAMD.

Zingen Psalm 27: 5

Lezen Wet des Heeren

„ Jesaja 62.

Psalm 40: 1 en 8

„ 130 : 3 en. 4

„ 98 : 4

M.H.!

Mijne tijden zijn in Uwe hand".

Dat is de heerlijke belijdenis, die eenmaal klonk van de lippen van den harpenaar van den. Ouden dag," den man naar Gods hart die het had leren verstaan, dat ,de Heere, de eeuwige getrouwe Verbonds Jehova niet beschaamt het volk, dat Hem verwacht.

"Mijne tijden zijn in Uwe hand."

Dat is de heerlijke belijdenis, ja, maar ook een moeilijke belijdenis, die al Gods kinderen in een vaak bange en smartelijke weg leren moeten.

Immers het streven der zonde is juist Gods tijd te willen verhaasten, Hem vooruit te loepen, "in plaats van Hem te verbeiden en te belijden, dat 'de Heere God is en Zijn tijd' altijd de beste. Vooral in het stuk der gebedsverhoring wordt dit maar al te vaak, vergeten.

Ziet rijke belofte heeft de Heere God in Zijn Woord, in Zijn dierbaar getuigenis aan 'het gebed' verbonden, Is niet de grondtoon van al Gods spreken tot Israël deze: "Ik ben de Heere uw God. Doe uwen mond wijd open en Ik zal hem vervullen ?" .

Welnu de Heere Jezus Christus heeft deze belofte des' Vaders slechts bevestigd en ons geleerd, hoe zeker Zijne kinderen het er op

wagen kunnen. De mogelijkheid van niet verhoord te zullen worden is ten enenmale uitgesloten. Hij zegt: "Een ieder die bidt, die ontvangt". Maar weet de Heere Jezus Christus dan niets van den strijd zijner kinderen juist wat betreft de verhooring des' gebeds? Weet Hij dan niet van dat roepen en kermen van Zijn volk waarop maar geen antwoord schijnt te komen? Weet Hij dan niet van dat schreeuwen naar een hemel, die als van koper 'is, zodat zelfs de vijand spot: "Waar is nu uw God?" .

Zou de Heere Jezus er niet van weten, Hij de hemelse en barmhartige Hogepriester, die Zijn volk in alles gelijk geworden is, die, hoewel; zonder zonde, in alle dingen, gelijk als wij Is verzocht geweest, opdat Hij medelijden zou kunnen hebben met onze zwakheden?

Zou Hij er niet van weten, Hij, die reeds door Davids mond geklaagd heeft: "Mijn God, ik roep des daags, maar Gij antwoordt niet en des nachts en ik heb geen helper ?"

Ja de Heere weet er wel van, Hij die 't eenmaal uitsprak: "Zal God dan geen recht doen Zijne uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen?"

Maar we moeten niet vergeten: Onze tijden zijn in Zijn hand! Hij laat Zijne kinderen soms wachten! maar, om Zich dan op Zijn tijd te betoenen een verrassend God voor Zijn volk! een God, die een afgesneden zaak doet op den aardbodem.

Heerlijk gewaagt daarvan ook deze Adventstijd. Langen tijd toefde de Heere met Zijn 'heil'; maar eindelijk kwam de ure der verlossing ; scheurden de hemelen en daalde het heil uit Zion neder!

Gij leest mijn tekst in' Habakuk 2 vers 3b:

"Zoo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewisselijk komen; Hij zal niet achterblijven."

Deze tekstwoorden spreken er ons van, dat een uitzierende ziel door den Heere niet beschaamt wordt.

Zingen Psalm 40 vers 1 en 8,

'k Heb lang den Heer in mijnen druk verwacht,
En Hij heeft zich tot mij geneigd;
Ik ,riep, door nood op nood bedreigd:
Hij gaf gehoor aan mijne jammerklacht.
Mij, Inden kuil verzonken,
Mij heeft Hij hulp geschonken,
Gevoerd uit modd'rig slijk;
Mij op een rots gezet.
Daar ik, met vasten tred,
Die jammerkolk ontwijk.

Verheug het volk, verblijd hen allen, Heer,
Die naar U zoeken t' elken stond;
Leg steeds uw vrienden in den mond:
"Den groten God zij eeuwig lof en eer."
Schoon 'k arm ben en ellendig,
Denkt God aan *mij* bestendig;
Gij zijt mijn hulp, mijn kracht,
Mijn redder; o mijn God,
Bestierder van mijn lot
Vertoef niet, hoor 'mijn klacht.

"Zoo de . Heere vertoeft, verbeid Hem, Want Hij zal gewis komen; Hij zal niet achterblijven". Dat is dan het woord van onzen tekst, genomen uit de godsspraak van den profeet Habakuk. . .

In tegenwoordigheid van een beroemd staatsman moet eens de vraag gedaan zijn, wat het noodzakelijkst kenmerk moest heeten voor een 1e minister.

En wat was het antwoord op die vraag? De één noemde "welsprekendheid" een ander "kennis", een derde "ijver". Maar de staatsman sprak: "neen; het noodzakelijkste kenmerk is: "geduld".

Ik weet niet of deze man heel ver af. was van. de waarheid met

dit antwoord, maar dit is zeker, dit antwoord geldt wel in de loopbaan des geloofs.

Wat al Gods kinderen leren moeten, is geduld, lijdzaamheid Dat geduld is geen vrucht van vlees en bloed, maar wordt alléén geleerd op de school van den Heiligen Geest. Calvijn, de hervormer van 'Genève, de man aan wie zo'n bijzondere genade verheerlijkt was, schreef eenmaal aan een vriend: "Met al' mijne zonden, hoe groot en talrijk ook, heb ik geen zoo zware strijd als met mijn ongeduld. Mijn strijd is niet tevergeefs; maar toch is het mij nog nooit gelukt, dit monster in mij te temmen."

De hervormer van Genève was de enige niet onder Gods kinderen die dezen strijd heeft doorgemaakt.

Geduld, lijdzaamheid moeten al Gods kinderen leren; den Heere leren verbeiden in den weg Zijner beloften, ook al dringen vlees en bloed het maar op te geven.

Hoe treffend spreekt daarvan ook het -woord van onze tekst: "Zoo de Heere vertoeft, verbeid Hem!" Dit woord klonk eenmaal van de lippen van een Habakuk! den profeet aan wien een hard lot beschoren was. Immers als een wachter op Slons muren had hij te brengen de boodschap des hemels. Het was niet lang vóór den val van de heilige stad, de stad des groten Konings, met welke de Heere zulke bijzondere, goedertieren bemoeienissen gehouden had, de stad helaas ook, die de profeten doodde en stenigde, die tot haar gezonden werden. De profeet weet het, dat deze stad der vaderen straks vallen zal; een prooi zal worden van de heidenen. De fundamenten worden reeds heen en weer geschud. Van uit het Zuiden dreigt het gevaar van Egypte. Van uit het Noorden wijst hij de Chaldeën aan als het volk dat op zal trekken tegen (te stad. Het oordeel' dreigt aan alle kanten. O hij weet het, als dat oordeel komt, doet God geen onrecht. In tegendeel, God is rechtvaardig. als Hij de fiolen van Zijn toorn uitgiet over de wederspanningen en het volk ten verderve overgeeft.

Maar toch - zijn hart is' vol van liefde voor Jeruzalem. Alles zou hij voor die stad willen doen. Aan niets of niemand op aarde voelt hij zich verbonden als aan die stad

En - als profeet moet hij nu aankondigen de verwoesting van die stad, moet hij voorspellen het gericht over die stad. Hoor, hoe hij schrok, toen hij Gods Woord vernam: Als ik het hoorde", zegt hij, "zoo werd mijn buik beroerd; voor de stem hebben mijne lippen gebeefd; verrotting kwam in mijne beenderen."

En toch, Gode zij dank, daal' mag een lichtstraal breken door de donkerheid. Al zal 't Goddelijk strafgericht komen over zijn diepschuldige volk, toch zal hef blijken, dat de Heere Zijn volk niet vergeet en verstoot tot in eeuwigheid; dat God Zijn volk genadig is; dat Zijn naam is: "Ontfermer!" Alleenlijk. dat zal wezen' op des Heeren tijd en niet op den hunne. Daarom roept Habakuk: "Zoo de Heere vertoeft, verbeid Hem, d.w.z. zie biddend uit naar Hem, Hij zal gewis komen en niet achterblijven."

Zie Gel. het leven van 'Gods kinderen is zeer zeker een leven van vervulling, een ontvangen uit de volheid van Christus, Van genade voor genade. De 'Heere Jezus geeft Zijne schapen het leven en overvloed. Maar we moeten niet vergeten, het leven der genade is óók een leven van verwachting. En dat juist kenmerkt het als een leven van strijd. vlees en bloed willen haasten, vooruit grijpen. Wij zijn van nature, er op uit de vervulling van Gods beloften te bespoedigen; zelf de wegen te banen, waarlangs de Heere Zijn Woord vervullen zal. En dat juist. Terwijl ,verbeiden" de grootste les is, die te leren valt.

Hoe komt dat uit in de levensgeschiedenis' van zo menig Godsman in de Heilige Schrift opgetekend. ja, hoelang heeft de' Kerk onder het Oude Verbond niet moeten wachten op de komst van het beloofde zaad, in het Paradijs toegezegd, terwijl de vervulling toefde van eeuw tot eeuw. En slaat onze Psalmbundel op; ge vindt er allerlei levenstoestanden in, gekend door Gods 'volk van alle eeuw, maar zeker niet het minst: dat uitzien naar den Heere en de 'moeite daaraan verbonden: ",Ik ben' vermoeid van mijn roepen; mijn keel is ontstoken; mijne ogen zijn bezweken; daar ik ben hopen op mijn God."

Welnu datzelfde' wordt gekend door, al dat volk, dat genade kermen mag. Hoe kan de Heere allereerst vertoeven, als de zondaar

bij Geesteslicht ontdekt ligt voor zijne zonde.

Als God de Heere op de schuldige ziel aanvalt met Zijn heilige wet; als Hij ons verblindt met het licht Zijner onschendbare deugden, zodat we verschrikt worden. Als Hij ons 'aantast in de wondbare plek van ons ongerecht bestaan en onze heimelijke zonden stelt in het licht van Zijn aanschijn" zodat de laatste zelfverdediging ons besterft op de lippen. Als Hij het kleed onzer eigengerechtigheid zó gans aan flarden scheurt, dat wij met geen stuk daarvan ons meer 'dekken kunnen, o wat 'kan daar dan een bange worsteling gestreden worden, 'een worstelen om uitkomst. een uitzien naar redding.

Wie zijn duisternis kent, smacht ook naar licht. Dat is juist een kenteken van waarachtige ontdekking, dat de ziel ernstig omziet naar een Borg. Een ziel, waarin de Heilige Geest werkt, kan en wil met niets anders tevreden zijn dan met den enigen troost in leven en in sterven; niet met: "er is een Jezus" - ook niet: "Hij kan en wil zondaren zalig maken" - maar met: „Hij is **mijn** Jezus." Daartoe worstelt hij aan het Jabboksveer. totdat de dageraad aanlicht.

Welnu Gel., als zó de ontdekte zondaar uitziet naar verlosslag. naar openbaring van den Borg en Middelaar zijner ziel, hoe, vaak vertoeft de Heere dan met de vervulling Zijner belofte, die spreekt van verzadiging, van verzoening en vrede.

Hoe menigmaal handelt de Heere dan als met de Kananeesche, van wie we lezen, dat Jezus haar niet één woord antwoordde. De beloften worden dan wel *gekend*, en van Christus en Zijn algoezaam en borgtochtelijk Middelaarswerk weet men wel, maar het schijnt aanankelijk alsof die rijkdom *slechts* voor anderen bestemd is. Wat bange stonden worden dan doorleefd ; ogenblikken, die 'de ziel tot berstens toe benauwen; vooral dan, als satan met zijn' helse influisteringen komt: uw gebed is tevergeefs, Uwe zonden zijn te *groot*, daar is voor u *geen* genade en de stem van het schuldig geweten zich horen laat: '*ge* zijt het niet waard, dat God naar u omziet; *ge* verdient het niet, dat de Heere zich met *zo'n* wegbederver als *gij* zijt, inlaat; alles verbeurd, alles weg door eigen schuld, voor anderen een Heiland, maar voor u geen! , .

o hoe zwaar' valt het in zulke tijden den Heere te verbeiden, te blijven, wachten, niet een prooi te worden Van de wanhoop! --'

Of ook -- wie, van 's Heeren kinderen kent niet de tijden, waarin de ziel overstelpt is, zoo vaak wij aan God denken; tijden, waarin Gods hand met slagen ons treft; onze plannen voor de toekomst verijdelt; het één voor 'en het ander na ons ontnemt ~ 'hoe moet dan het wachten worden geleerd. In die tijden zien we op naar den hemel -- máár --zoo vragen wij -- zou er .in den hemel wel één zijn die mij hoort? We vrezen dan, dat Gods toezeggingen een einde genomen hebben. Al onze verwachtingen worden afgesneden. Zwijgend, wakende *liggen* wij op onzer legerstede. We *hijgen* naar rust, doch onze ziel blijft van den: vrede verstoken. We zoeken naar licht, doch de duisternis blijft ons' van alle zijden omringen; terwijl de Vorst der duisternis het ons toefluistert: "*geef* het maar op; 'de hoge God wil toch naar zoo een als' gij zijt niet horen. We doorleven dan die ogenblikken, waarin de overlegging klimt in ons binnenste" waar de Heere op Zijn eigen Woord geen acht meer schijnt te geven: "de Heere heeft verlaten, de Heere heeft vergeten!"

Zie dan is de twijfel, het ongeduld, het vooruitlopen: er, eer men het zichzelf bewust wordt.

En toch GeL, - 0 vergeten we het toch niet ~ in dien weg van, twijfel en ongeduld' wordt de Naam des Heeren onteerd en de vrede nooit gevonden.

Denk maar aan een Abraham. Wanneer deze vader der gelovigen bezwijkt voor de verzoeking den Heere vooruit te lopen en een huwelijk sluit met Hagar, de Egyptische dienstmaagd, wat een ellende' haalt hij dan over zijn huis of zijn leven; máár als diezelfde Abraham den Heere verwachten blijft, vindt hij vrede en kracht, in dien *weg* en wordt zijn geloof aan het einde heerlijk bekroond.

Denk ook aan den Patriarch uit het land van Uz, den lijder des Ouden Verbonds, In de ogenblikken, waarin Jobs ziel aan het wachten vreemd is, staat hij op tegen zijn Schepper en formeerder; maar wanneer hij door genade den Heere leert verbeiden, komen de fel bewogen wateren zijner ziel tot rust en verheerlijkt hij God in zijn lijden !

Maar ziet nu moeten we den profeet *niet* misverstaan" als hij zegt in onze tekst: "Zoo de Heere vertoeft, verbeid Hem." "Den Heere te verbeiden", dat toch is heel iets anders dan het gevoelloos neder zitten met de handen in den schoot. Daar zijner, die dat er onder verstaan, die dus m.a.w. maar kalm afwachten of het den Heere behagen en believeu mocht de belofte des Geestes aan hen te vervullen als gold het een betrekkelijk onverschillige zaak.

Maar dit bewijst dat ze evenmin zichzelf kennen als dat ze iets van de eer Gods en van het leven der genade verstaan.

Ziet wanneer mijn huis beneden in brand staat en mijn leven wordt bedreigd, dan blijf ik niet onaandoenlijk afwachten of er soms van een of anderen kant redding opdaagt.

Neen ~ maar dan stoot ik het venster open en roep luidkeels, of er iemand is, die mij redt. En desnoods, als er niemand opdaagt, dan spring ik van boven naar beneden met een sprong, waaraan mijn leven hangt, mijn redding.

Als de vissersvrouw haar man thuis verwacht, en hij toeft te komen, dan loopt ze bij herhaling uit, om te zien of ze soms aan den wijden horizon van de zee niets ontdekt van de nadering van het schip, dat hem terug brengen zal.

Zóó gaat het ook de ziel, die bij ontdekkend Geesteslicht zichzelf leerde kennen in haar diepe val; die een blik mocht leren slaan in den afgrond des doods" den ruisende kuil van ongerechtigheid, waarin ze zichzelf moed- en vrijwillig geworpen heeft, die het leerde verstaan: "God mis ik en God moet ik terug hebben tot mijn eeuwig behoud."

Zij blijft verbeiden. Verbeiden, zoals een Jacob, die niet aflat alvorens gezegend te zijn.

Ziet Gel., dat is de aard van het ware, zaligmakende geloof en hierin is het onderscheiden van alle eigengemaakte en eigenwillige vroomheid.

De eigenwillige vrome zoekt ten slotte zichzelf; de door Gods Geest bekommerd gemaakte daarentegen is het om den Heere Jezus te doen; om Gods herstelde gemeenschap. Zijn nabijheid, het vertroostend licht van Zijn aanschijn. Daarom houdt hij vol,

pleitend en wachtend op den Heere, die niet komt op onzen, maar gewis op Zijn tijd, al moest die tijd ook samenvallen met de elfde, de laatste ure.

Want dit is de heerlijke belofte aan zulk verbeiden toegezegd: "Hij zal gewis komen en niet achterblijven."

Ziet het aan Abraham: hoe onberekenbaar lang moest hij wachten; maar eindelijk komt toch de tijd, ,waarop hij den zoon der belofte, zijn Izak kan drukken aan het 'hart.

Ziet het aan David: hoe lang moest hij zwerven, als *een* vluchteling vervolgd, voortgejaagd als een ree op de bergen , maar nochtans is zijn weg eindelijk uitgelopen op Israëls troon,

En wat zijn ook deze Godsmannen in het, licht van Hem, Wiens komst in het vlees we deze weken' weer herdenken en die voor de vreugde, die Hem voorgesteld was,het Kruis heeft verdragen en de schande veracht.

Ja voor den Heere Jezus Christus! dien dierbaren ziele-borg is het donker geworden zoals voor geen ander, Hij heeft doorleefd de benauwdheid, door ons verdiend. In eeuwige. Godsverlating. in de plaats van Zijn arme volk hangend aan het vloekhout, was' het Zijn bange verzuchting: "Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten, verre zijnde van mijne verlossing en de woorden mijns brullens ? *Mijn* God, ik' roep .des daags en Gij antwoordt niet en des nachts en ik heb geen stilte."

En toch aan het eind, door de diepte heengeleid, mocht, Hij aanschouwen in heerlijkheid het zaad waarvoor Hij Zijne ziel, tot een schuldoffer overgaf. In Hem heeft de lijdzaamheid een volmaakt werk gehad. En het volk, dat bij Hem leert schuilen en in Hem geborgen is door het geloof! geoeffend in het wachten en mag het ervaren door' Hem: "Ik heb den Heere lang verwacht en Hij heeft zich tot 'mij geneigd en mijn geroep gehoord."

Ja dat is de onuitsprekelijk rijke belofte, aan elke uitziende ziel gegeven, een belofte die gewis vervuld wordt, omdat de Naam des Heeren is Jehova, de Ik zal zijn die Ik zijn zal, de Waarmaker van

Zijn Woord: "Hij zal gewis komen; Hij zal niet achterblijven."

O zijn ze soms onder u, die door overtuiging van Boven van hun kwalen *zijn* bewust geworden, die hun val en vloek voor God leerden kennen en die nu uitzien naar den Heere, dat uwe ziel dan wacht op den Heere. meer dan de wachter op den morgen.

Houdt aan in gebed : zoo de Heere vertoeft, verbeid Hem! Houdt den Heere aan 'Zijn Woord': pleit op Zijne beloften. Want door "niets wordt des Heeren hart meer getroffen dan door een gebed, dat Hem houdt aan Zijn eigen Woord.

De weg, dien God met u gaat. is de weg, waarin het geloof geoefend wordt, opdat ge zou leren niet te zien en nochtans te geloven; juist in die donkerheid te betrouwen op den Naam des Heeren.

Hem verbeidend. zal het uwe zoete ervaring zijn, dat Gods Vaderoog in tedere liefde en ontferming op u neerblijkt ; ja zal het u zijn, alsof Hij, die in de eeuwigheid woont, de Hooge en Verhevene, voor een wijle van alle schepsel in hemel en op aarde Zijn oog aftrok, om het eeniglijk en alleen op u te vestigen en met kracht in uwe ziel te doen weerklinken het Woord Zijner ontferming: "Deze ellendige riep en de Heere hoorde en verlostte .hem uit al zijne benauwdheid !"

Tusschenzang Psalm 130 vers 3 en 4.

Ik blijf den Heer verwachten ;
Mijn ziel wacht ongestoord;
Ik hoop, ion al mijn' klachten,
Op Zijn onfeilbaar woord:
Mijn ziel, vol angst en zorgen,
Wacht sterker op den Heer,
Dan wachters op den morgen;
Den morgen; ach; wanneer?

Hoopt op den Heer, gij vromen;
Is Israël in nood,

Er zal verlossing komen;
Zijn goedheid is zeer groot.
Hij maakt, op hUlll gebeden,
Gans Israël eens vrij
"Van ongerechtigheden;
Zoo doe Hij ook aan mij .

“Zoo de Heere vertoeft verbeid Hem; Hij zal gewis komen en niet achterblijven.”

Zoo 'is het dus een onuitsprekelijk rijk troostwoord voor elke verlegen en verslagen ziel dit woord, dat Habakuk van Godswege toeroept aan het volk zijner dagen.

Het spreekt ons van de trouwe des Heeren die niet laat varen het werk Zijner handen.

Ja, onder de deugden des Heeren schittert Zijn trouw, Zijn Verbondstrouw, waardoor Hij vasthoudt, wat Hij eenmaal heeft gegrepen, de pleitgrond 'voor Zijn schuldige en afkerige kinderen. Nooit neemt de' Heere de belofte terug voor wie er biddend en volständig, op pleiten; want al die beloften zijn in Christus ja en zijn in Hem Amen, Gode tot heerlijkheid door Hem.

Duizendwerf is Hij door Zijn volk beproefd en trouw bevonden; nooit is in Sions poorten bericht, dat Zijne toezeggingen hebben gefeild.

Als Hij naar onze mening Zijne beloften vertraagt" dan komt nochtans hare vervulling op tijd en is deze des te heerlijker.

Het is zo terecht gezegd geworden: „Gods beloften zijn gedagtekend, maar ze zijn gedagtekend 'met een verborgen jaartal en, uit gebrek aan bedrevenheid in Gods tijdrekening zijn wij dikwerf geneigd, te denken, dat Hij ons vergeet, terwijl' wij inderdaad onszelf vergeten, door zoo vermetel te zijn, aan den Heere onzen 'tijd te stellen en ons te vertoornen, wanneer Hij op dien door ons gestelde tijd niet komt.”

'Ziet een Christinne. een der stillen in den lande, lag eenmaal op een dodelijk krankbed terneder. bij het naderen van den dood aan hevige bestrijding ten prooi. En toen de geroepen leraar haar wees

op de waarachtigheid van 's Heeren beloften, dat die Hem verwachten niet beschaamd zullen worden, klonk haar bange vraag: "Kan ik daar vast op gaan ?" En zie toen de leraar haar de ernstige wedervraag stelde: "Maar zou de Heere het dan zeggen en niet 'doen, het spreken en niet bestendig maken? Hij is toch geen man, dat Hij liegen zou, noch een mensenkind, dat Hem iets berouwen zou ?" - toen behaagde het den Heiligen Geest den twijfel uit het hart van deze, Christinne weg te bannen en als met hemels licht overstraalt, de hand omhoog heffend, riep ze stervend uit: "Ja, zoo is het; God zal Zijne waarheid nimmer krenken!"

Neen, God neemt Zijne belofte niet terug; Zijne roeping is onberouwelijk.

Hoe heerlijk heeft dat het Juda uit de dagen van Habakuk ervaren, dat de Heere gewis kwam en niet achterbleef. Toen Gods ure sloeg, brak de morgen der verlossing door. Ook de ganse Kerk des Ouden Verbonds mocht het ondervinden, dat de Heere niet achterbleef, 40 eeuwen van te voren was de komst van het Vrouwenzaad al beloofd tot eindelijk Hij kwam, de ware Borg en Middelaar die alléén een schuldig schepsel met God verzoenen kon. En zoo is het met iedere ziel, die met smart de klove leerde zien en bewenen tussen God en hem. Op Zijn tijd en op Zijn wijze schenkt de dierbare Borg Zich weg aan het naar Hem, dorstend harte en doet de zaligheid genieten, die Hij voor al de Zijnen verworven heeft. Op Zijn tijd geeft Hij geloofsgenade en geloofskracht om Hem den zielebruidegom te omhelzen en zich in Hem te beroemen.

En dan ten slotte dit: Voor het laatst, maar dan ook volkomen zal dit woord van Habakuk bewaarheid worden straks, bij de wederkomst van Christus in de voleinding der eeuwen als de verwachting van de duurgekochte bruidskerk in vervulling zal gaan .

Maranatha, Jezus komt! .

"Hij komt, Hij komt om d' aard te richten. De wereld in gerechtigheid. Al 't volk, daar 't wreed geweld moet zwichten! wordt, in rechtmatigheid geleid!"

Hij, die eenmaal kwam zichzelf vernederende, gehoorzaam geworden tot den dood, ja den dood des kruises, zal andermaal komen met de wolken, door God uitermate

verhoogd, en aller oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben, Dan zal Hij komen om verheerlijkt te worden in Zijne' heiligen en wonderbaar in allen" die geloven.

Helaas duizenden en duizenden drijven den spot met deze heerlijke verwachting dat Christus straks komt op de wolken des hemels. Steeds bredere scharen keren zich 'af van de verwachting der eeuwige zaligheid en' dromen van een aards paradijs.

Duizenden stemmen in met den, ongeloofszang:

Wij willen hier op aarde reeds
Het hemelrijk gaan stichten,
Wij willen hier gelukkig zijn."

Zoo bewijst men metterdaad uit de aarde aards te zijn; in star materialisme te zijn verzonken en geheel blind en dood te zijn voor het geestelijk en hemels en eeuwig goed" dat Christus den Zijnen verwierf en eens eeuwig deelachtig zal maken.

Is het wonder, dat de mens, die zich van het Woord Gods geheel tracht los te maken en de vonk van Godskennis die nog in Hem gloort, zoekt te doven, geen oog meer naar den hemel slaat om Christus te verwachten?

Zoovele geslachten reeds hebben de ogen naar omhoog geslagen en gewacht; maar vergeefs, zóó redeneert de ongelukkige; achtende de lankmoedigheid Gods traagheid.

Totdat, ja eens, hij het zal ervaren, dat God Zijne beloften niet vertraagt, en Jezus wederkomt om te oordelen levenden en doden.

Wanneer die dag komen zal ? Wij weten' het niet. Van dien dag 'en die ure weet niemand, dan de Vader alléén. Een ieder, die poogt den tijd van 'Christus' tweede komst te bepalen, is ongeloofbaar, verheft zich boven Gods openbaring en miskent Gods Woord.

"Wat we wel hebben te doen is dit: acht te geven. op de tekenen der tijden. De zeer ernstige tijd-tekenen van oorlog, honger en pestilentie, vuurspuwende bergen, aardbevingen en wat dies meer

zij, wijzen ons naar de te wachten komst van Christus ten oordeel.

o zalig de wijze maagden, die wakende zullen zijn als Jezus komt!

Zaligt die dan verwaardigd zullen worden in te gaan met den Bruidegom in de bruiloftszaal, in die plaats, waar geen strijd meer is, maar eeuwige overwinning; geen Kruis, maar een Kroon; geen wereld, die verleidt, maar een gezaligd volk, dat eere geeft Hem, die is en die was en die wezen zal! - -

En nu ten slotte de vraag: Kwam Christus reeds tot u? Van zijn oude volk staat geschreven: "Hij is gekomen tot het Zijne, maar de Zijne hebben Hem niet aangenomen." Christus werd verworpen. Zóó doen er helaas nog velen uitroepend met woord en daad: „Wij willen niet, dat deze over ons Koning zij!"

Zal Hij dan niet komen? Ja ook dan zal Hij komen - máár zoals Hij tot de Chaldeeën komen zou - om recht te doen.

Over de heidenen zal Hij heersen met de roede. En daarom onderzoek u nauw, ja zeer nauw! Bedenkt het. het is niet genoeg om mede te trekken met Gods volk; door doop en belijdenis te behoren tot Gods Kerk; persoonlijk moet ge deel ontvangen aan Christus en Zijne gerechtigheid. Toen de hoofdman van Kapernaüm ootmoedig, gelovig tot den Heere Jezus was gekomen, om de genezing van zijn knecht," toen sprak de Heere dit voor alle uiterlijk godsdienstige zoo schriklijk woord: "Doch ik zeg u, dat velen zullen komen van Oosten en Westen, en zullen Met Abraham, Izak en Jacob aanzitten in het Koninkrijk der hemelen en de kinderen des Koninkrijks zullen uitgeworpen in de buitenste duisternis."

O, wat ik u bid, bedenk dat!

Noem uzelf niet te spoedig bekeerd, die niet in waarheid een verloren zondaar is geworden voor God kan geen deel krijgen aan den rijken Zaligmaker; die de angsten der hel niet kent, kent ook de liefde des hemels niet; die geen inwendige roeping van Boven heeft gehad, zal door de uitwendige niet zalig worden; die niet wedergeboren is tot God dien zal het niet baten al is hij bekeerd van de wereld; die de breuk van Adam en zijn erfschuld niet beleed, krijgt geen deel aan den tweeden Adam; die Gods vrijmacht heiligheid en rechtvaardigheid niet leerde beminnen- zal Zijne vrije genade niet ontvangen; die niet bevindelijk is

overgegaan in het Verbond en zich kwijt werd aan den dierbare Zieleborg, is 'niet rechtvaardig' en vrijgemaakt voor God, al waren zijne gerechtigheden ook nog zoo groot. Hoe vreeslijk moet het 'zijn gemeend te hebben in te zullen gaan; door ieder zalig gesproken te zijn getroost te zijn gestorven, maar zijn hoofd te stoeten voor de hemelpoort, omdat het bed te kort en het dek te smal was.

Zondaar, zondares, neemt acht hierop!

Want schrikkelijk zal' het zijn, als het straks in den oordeelsdag van de lippen van Christus u zal tegen klinken: "terwijl Ik geroepen heb en gij geweigerd hebt: Mijne hand uitgestrekt heb en gij niet opmerkte; en gij al Mijn raad verworpen en Mijne bestraffing niet gewild hebt; zoo zal Ik ook in uw verderf lachen ; Ik zal spotten, nu uw vreze komt."

Vreeslijk zal het zijn, zó naar heilig recht verwezen te worden naar die plaats, waar geen lichtstraal van Gods ontferming ooit meer zal kunnen binnendringen.

Dat deze dagen u eens ontroeren mochten, onvernieuwde van- hart; dat ge eens beven en sidderen mocht bij de gedachte. dat dit lot uw deel zou zijn,

God zij lof! Er is nog mogelijkheid van ontkoming. Wat daartoe nodig is? Dit: dat ge ontdekt wordt aan het ongenoegzame van uw zelfbestaan, aan den valse vrede van uw zelfgenoegzaamheid.

Dat ge u zelf leert kennen .en verfoeien om **in** dien weg Christus nodig te krijgen, om zoo gans en ellendig en arm in Zijne hand te vallen. .

Zalig wie dat doen mag; er is een volkomen behoudenis aan verbonden, rechtvaardigmaking, heiligmaking en heerlijkmaking.

Zijn er onder u, die bekend gemaakt zijn met hun ellende, die God missen voor hun ziel; bij wie de schuld drukt, de hel dreigt, de Satan hoont en wier consciëntie slaat; voor wie het deswege bang en benauwd is en nu zuchten en zoeken naar' redding, maar die redding nergens vinden kunnen

--- O bekommerd en bestreden volk; - Zoo de Heere vertoeft, verbeid Hem! Gij zegt *hij* u zelf, dat de Heere zo'n ellendige als gij

zijt wel weg zal stoten. Maar ik vraag u: Hoe weet gij dat? Als er eens een vijand van Jezus tot u kwam en zei: Als dat zoo is, zweer dan dien Heere maar af, ge hebt toch geen deel aan Hem, Hij zal u niet aannemen!" Zoudt ge lust hebben weg te gaan of zou uw oog fonkelen van verontwaardiging? O. dat ongelooft, dat ongelooft! De Heere leere het u betreuren als de grootste zonde, Hij leere u zien op hetgeen hij reeds aan- uwe ziel gedaan heeft en verder doen zal; want zoo waarachtig de getrouwe Verbonds- Jehova leeft. gij komt niet om in eeuwigheid. Geef het dan niet op, zoekende ziel, wenende zondares, -zuchtende Heman. Pleit den Heere bij Zijne vrije liefde. Roep uit, roep uit, want op het echte noodgeschrei doet God grote wonderen. Roep uit, opdat de Heere al het uwe van u afneme, u alle okselen van onder de armen uitsla en gij recht ontbloot voor Hem neer rnoogt vallen. Dan zult gij het ervaren, dat de Heere gewis ook tot u komt met de vertroosting en Zijner ontferming; Hij zal niet achterblijven. Op Zijn tijd. schenkt Hij zich geheel weg zodat ook gij geloven moogt, dat ge Hem toebehoort.

Dat hebt gij mogen ervaren, gij die met Habakuk den wachttorens des gebeds hebt leren beklimmen. Wat grote genade heeft de Heere aan u willen verheerlijken. Ja, gij zijt er de levende blijken van, dat de Heere een uitziende ziel -niet beschaamt dat Gods naam is de Getrouwe. De Verbonds-Jehova die niet laat varen het werk Zijner handen.

o waar deze weken ons spreken van Christus eerste komst in het vlees, -van die ontuitsprekelijke zaligheid voor Zijn 'kerk bereid, van die wondervolle weg van verlossing ontsloten voor een volk, dat het leven *in* eigen hand. Niet meer vinden kan, zij er dan bij u een reikhalzend uitzien naar Christus' tweede komst, naar die overzalige ure, waarop de ganse Bruidskerk in volkomen mate naar ziel en lichaam de zaligheid met haar Bruidegom genieten zal.

Helaas, wat is de ziel van Gods kinderen dikwerf weinig op deze dingen gericht. Wat zit Gods Kerk menigmaal gekluisterd aan het stof. Wereldzin en vleselijke begeerten roven der ziel zo dikwerf de kracht het hoofd op te heffen. O make God die banden los en geve Hij u genade om oen Heere te verwachten, gelijk de wachter

den morgen. Ome zeer donkere tijden, waarin God kennelijk twist met de inwoners der wereld doen ons zoo duidelijk het geroep horen: "de Bruidegom 'komt!'" Vervulle de Heere u dan met een zalig heimwee naar dien dag!

Ik heb eens gelezen een verhaal uit den tijd der kruistochten in de middeleeuwen. Daarin wordt verhaald, hoe een ridder, na roerend afscheid van zijne beminde gade te hebben genomen, zijn burcht verliet, om te gaan strijden tegen de Turken in het heilige land.

Zou hij nog ooit wederkomen? Zou zijn gade misschien in rouwen weduwstaat moeten wegsterven? Zouden ze nog ooit iets van elkander vernemen? De ridder maakte de volgende afspraak met zijn gade: Als ge na een tijdsverloop van 5 jaren niets meer van mij gehoord hebt! . denk dan, dat ik gevallen ben. en heb dan vrijheid uw hart en hand aan een ander te schenken.

Reeds waren meer dan 4 jaren na het afscheid voorbij gesnel en in al die tijd had de wachtende echtgenote niets van 'haar echtvriend vernomen.

Daar komt op zekeren dag een edelman tot haar, en biedt haar, in voorslag van huwelijksverbintenis met hem, een nieuwe, schone toekomst aan. Kom, zoo' zegt de edelman wordt mijn vrouw, want immers uw man leeft niet meer; al die jaren hebt ge geen enkel bericht van hem vernomen; hij zal gewis niet wederkeren.

Maar ziet de' trouwe echtgenote wilde' er niet van weten; ze bleef gehoorzaam aan de afspraak. Neen, zo sprak zij, de 5 jaren zijn nog niet ten volle voorbij: ik kan mijn woord niet breken, ook nu niet.

En ziet enkele dagen later verschijnt voor de slotbrug een ridderstoet en' aan het hoofd - de lang verwachte, reeds dood gewaande echtgenoot.

Nog enkele ogenblikken en wenend in liefde ligt de trouwe gade in de armen van haar riddergemaal. Wie zal beschrijven, wat er in háár. wat er in zijn hart is omgegaan: trouw gebleven tot 'het einde.

Kinderen Gods gij die de verschijning van den Heere Jezus

Christus lief hebt, gaat het u niet als deze vrouw'? Zie de wereld en het ongeloof lokt en spreekt: uw hemelse bruidegom vertoeft, neen, weigert te komen wáár blijft de dag Zijner toekomst? Laat Hem los, geer mij uw hart en uw hand.

Maar o verwaardige God u trouw te blijven aan uwen Jezus, uwen Liefste. Zoo' Hij vertoeft te komen, verbeid Hem; Hij zal gewis komen; Hij zal niet achterblijven,

Ja volk, uw Bruidegom komt!

Wat een hemelzalige ontmoeting zal dat zijn, als in die ure de Bruidegom zal roepen: "Zie hier ben ik, waar is mijn bruid!" En als gij Hem dan tegemoet snelt met de hozanna's des geloofs, der hope en der liefde op de lippen; dan zal uw geloof verwisseld worden in aanschouwen.

Uw blijdschap' zal dan onbepaald .:
Door het licht, dat van Zijn aanzicht straalt
Ten hoogste toppunt stijgen ..

AMEN.

Slotzang: Psalm 98: 4:

Laat al de stromen vrolijk zingen,
De handen klappen naar omhoog;
't Gebergte vol van vreugde, springen
En hupp'len voor des Heeren oog:
Hij komt, Hij komt, om d' aard te richten,
De wereld in gerechtigheid;
Al 't volk, daar 't wreed geweld moet zwichten,
Wordt in rechtmatigheid geleid.

HOOGVEEN, H. H. VAN AMEIDE.

